



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Additio Ad Qvæstiones Selectas in 1. 2. S. Thom. olim impressas

Requesenius, Josephus M.

Romæ, 1675

Dubium incidens, an reprobi, ac peccatores possint, ac teneantur orare Deum, vt fiat voluntas diuina, qua permittit eorum peccata, & vult eorum reprobationem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38791

SECTIO III.

Dubium incidens, an reprobi, ac peccatores, possint, ac teneantur orare Deum, ut fiat voluntas diuina, qua permittit eorum peccata, ac vult eorum reprobationem.

185 **H**Æc difficultas æque soluenda est in prædestinatis, quorum aliqui dum turpitudine sceleris commissi, mouentur ad penitentiam, & in ea perseuerant vsque ad mortem, peterent pariter in oratione Dominica permissionem talis lapsus, sine quo nec resipiscerent, nec prædestinarentur.

186 Aio igitur in oratione Dominica non obligari, imo nec posse obligari ex præcepto Christi ad petendam impletionem cuiuscumque voluntatis diuinæ; sed illius tantummodo, qua vult seruari ea omnia præcepta, quorum obseruantia conducit ad salutem. Probo primam partem, ratione à priori; omnis oratio, ac petitio est instituta ad bonum

oran-

orantis, ac petentis, sed permissio proprii peccati non est bonum orantis, ac petentis, ergo non habet specificatiuum formale proprium orationis, ac petitionis; quare si Christus instituit orationem Dominicam ex fine intento per orationem, nec immutauit essentiam illius, non obligauit nos ad petendam permissionem nostri lapsus, per quam excludimur à salute, qui est vnicus finis orationis. Urgeo Christus hortatur nos ad non peccandum, etiamsi præuideamus ex nostro peccato futurum lucrum salutis omnium animarum; eo quia nocet propriæ salutis, cuius priuatio infert nobis malum maius, quam non sit bonum totius vniuersi; *quid enim, ait, prodest homini, si vniuersum mundum lucretur, animæ verò suæ detrimentum patiatur*; ergo prohibet, ne dum præcipit petere permissionem proprii lapsus, cum qua est infallibiliter coniunctum detrimentum propriæ animæ. Præterea, Christus non præcipit nobis petere duo contradi-

storia, at id præciperet, si obligaret nos ad petendam permissionem proprii peccati, quod sic probo: fideles per ea verba, *fiat voluntas tua*, peterent, ut nobis permetteret peccare, & per alia; *ne nos inducas in tentationem*, petunt à Deo, ut nos præferuet à peccatis, sed petere, ut permittat nos labi in peccata, & præseruationem à peccatis est petere, duo contradictoria. ergo. Hinc Ecclesia, interpretres diuinorum præceptorum, petens pro omnibus, ut liber prædestinationis eos adscriptos retineat, nunquam vero, ut ab eo libro deleantur, aperte ostendit singulorum fidelium orationes, quæ modo orandi Ecclesiæ sunt conformandæ, dirigi non posse ad impetrandam permissionem proprii peccati, per quod non scribuntur, sed delentur de libro vitæ.

187 Probo iam secundam partem; Deus non potest præcipere, ut peccemus, aliter esset Auctor peccati, sed si adesset præceptum de petenda permissione proprii peccati, præ-

præciperet, non prohiberet peccatum, & obligaret ad petendum id, cuius petitio est peccatum, ergo non præcipit petere permissionem peccati, cum qua est infallibiliter connexa operatio peccaminosa. minor patet ex innumeris scripturæ locis, quibus Deus auertit homines à peccando, eosque deterret, minando æternos gehennæ cruciatus. unde Paulus ad Thessalon. 4. ait, *voluntas Dei sanctificatio vestra, non iniquitas vestra. vrgeo est vetitum nobis conijcere nos ipsos in periculum peccandi, ne pereamus, quia qui amat periculum peribit in illo, ergo multo magis est verita petitio permissionis peccati, cum qua non solum connectitur periculum lapsus, sed etiam ipse lapsus.*

188 Ex his respondeo directe ad quæsitum cum distinctione, nos obligari per præcepta Christi ad conformandam nostram voluntatem cum diuina, petendo in oratione Dominica adimpletionem voluntatis beneplaciti, qua vult obseruan-

tiam præceptorum, qua consequimur salutem, non vero adimpletionem voluntatis oppositæ nostræ salutis, uti esset petitio permissionis peccati. Et ratio ulterior est, nemo tenetur petere destructionem, sed potius affectionem sui finis, ad quem essentialiter ordinatur, at si reprobo inesset obligatio petendi permissionem proprii peccati, peteret destructionem sui finis, & iustè damnaret Dei providentiam, qua illum ordinavit ad finem beatitudinis, ac simul obligavit ad petendam eius perpetuam privationem; quod argumentum fortius urget in reprobo existente in gratia, si oraret, ut Deus permetteret eum decidere à statu gratiæ, in quo est, ac non mori eo tempore, quo est iustus, sed postea quando est in statu iniustitiæ.

189 Dices 1. prædestinatus potest, ac debet petere suam prædestinationem, sed hæc aliquando est dependens à permissione proprii peccati, sine qua non prædestinaretur, ergo potest, ac debet orare, ac

pe-

petere permissionem proprii peccati. Imo dum Ecclesia petit à Deo, vt omnium fidelium nomina beatæ prædestinationis liber adscripta retineat; petit vtique permissionem plurium peccatorum, ex quibus pendet plurium fidelium prædestinatio, & eorum nominum inscriptio in libro vitæ. ratio à priori, quicumque potest efficaciter intendere aliquem finem, potest intendere media ad illum finem, sed fideles possunt intendere suam prædestinationem, ergo & peccata, quæ ad illius affecutionem conducunt. Distinguo minorem, est dependens à permissione proprii peccati, tamquam à medio per se, nego, tamquam ab aliquo, ex quo possit oriri medium ad salutem, iterum subdistinguo, itaut non sit medium, sed id circa quod potest versari medium ad salutem, nempe contritio, & efficax auersio à peccato permisso, transeat. Ad probationem distinguo maiorem, quicumque potest intendere aliquem finem, potest intendere media, quæ verè ha-

bent de se rationem mediij, ac per se ordinata ad illum finem, concedo: potest intendere media ad finem, quæ vere non sunt de se media ad illum finem, sed potius ad oppositum, quamuis ex suppositione quod sint, possint esse obiectum mediorum conducentium ad talem finem nempe ad salutem nego, peccatum vero, eiusque permissio tantum abest, quod sit de se medium ad prædestinationem, vt sit medium de se inferens carentiã prædestinationis, & sine quo nemo potest excludi à prædestinatione; quamuis, vt dixi, queat terminare actum poenitentiae, quæ est medium ad iustificationem. quapropter dum oratur, tum Ecclesia, tum ipse prædestinatus, vt omnes scribantur in libro vitæ, eorum oratio dirigitur ad media per se cõducentia ad talem finem, ad alia vero, quæ de se non sunt media, sed id, circa quod potest versari medium, nempe dolor, & contritio, orat, non vt ea ponantur, sed ex suppositione quod sint permissa, velit Deus ex ijs deducere

bo-

bonum prædestinationis.

190 Instas, ergo Deus potens intendere, ac velle negationem prædestinationis plurium hominum, & Angelorum, potest intendere peccata, quæ sunt media necessaria ad reprobationem, seu damnationem. Ad solutionem præmitto, reprobationem diuidi in eam, quæ est refutatio ab æternitate vitæ, & gloriæ, & in aliam, quæ est refutatio à medijs efficacibus, seu auxilijs congruis ad vtriusque consecutionem; Porro illa est actus iustitiæ punitivæ supponens essentialiter in Deo præuisionem peccati absolute futuri; quia nemo excluditur à regno ob demerita pure conditionata, ac præuisa per scientiam mediam; vti volebant Semipelagiani; qua de causa hæc reprobatio prius importat iudicium intellectus, quo Deus iudicat ali uos ob eorum peccata absolute præuisa per scientiam visionis, esse indignos gloria, ac dignos supplicio, deinde actuale decretum de eorum damnatione, vt definiunt Patres

Con-

Concilij Valentini sub Benedicto Tertio, *fidenter fatemur in damnatione peritorum, meritum malum precedere iustum Dei iudicium.* At reprobatio à medijs efficacibus, quæ ab aliquibus appellatur reprobatio negativa, non supponit ex natura sua præuisionem culpæ originalis, vel actualis absolute futuræ, sed eiusdem peccati futuri sub conditione, nam de facto Deus noluit conferre Angelis reprobis auxilia congrua ad perseverandum in gratia, nec primis Parentibus ad permanendum in iustitia originali, quamuis nullum in utrisque præuiderat lapsum absolute futurum. ex quo infero reprobationem ab auxilio congruo non esse odium, quia Deus neminem odit nisi ratione culpæ absolute futuræ, quæ solummodo est obiectum odij diuini, licet non sit amor, quo Deus specialiter amat prædestinatos, in quo sensu dixit Hieronymus Malach. *x. odium Dei nascitur ex præuisione futurorum.* Præmitto secundo permissionem peccati, & impœnitentiæ
 fina-

finalis esse effectum reprobationis, quæ est refutatio à medijs efficacibus, non tamen reprobationis, quæ est exclusio à gloria, quia nullum ens potest causare id quod essentialiter præsupponit, reprobatio autem à gloria præsupponit permissionem peccati, eiusque præuisionem in statu absoluto. his præmissis.

191 Respondeo, vel sermo est de reprobatione à gloria, & ad hanc requiritur essentialiter peccatum absolute præuisum, cuius existentiam Deus prohibet, & auersatur, non vult, nec intendit, vt docui in tr. de pecc. & de prædest. vel sermo est de reprobatione negatiua à medijs efficacibus, & hæc habet pro obiecto voluto collationem auxilij, quod præuidet disiunctum à sancta operatione; non intendens talem disiunctionem, permissionem vero peccati tamquam effectum, non vero peccatum præuisum. rursus terminus permissionis diuinæ, qui denominatur permissus, est peccatum præuisum per scientiam mediam, motiuum

tium vero permissionis non est reprobatio hominis à gloria, quia Deus non lætatur in perditione viventium, & quantum est de se vult omnes homines saluos fieri, & ad hunc finem confert potentiam sufficientem ad illum consequendum, sed tam ostensio defectibilitatis arbitrij creati, præferentis pro sua libertate bonum inhonestum bono honesto, quam iustitiæ punitivæ intransgressores, & misericordiæ, ac sapientiæ, qua novit ex ijs malis bonum elicere in fauorem prædestinatorum, vt passim docent S. Augustinus, & S. Thomas. quare licet peccata sint media necessaria ad exclusionem à gloria, non ideo necesse est vt sint volita, sed satis est, si sint permessa, quorum permissio est bona ob fines bonos enumeratos, nimirum ostensionem tum arbitrij defectibilis, tum iustitiæ vindicativæ, ac misericordiæ modo explicato. distinguo igitur consequens, ergo vult peccata, quæ sunt media ad reprobationem, vult inquam volitione per-

permissiua concedo, volitione intentione nego. ratio à priori, Deus cuius voluntas est ipsa rectitudo, & cuius natura est summa bonitas indefectibilis, propensa ad communicationem sui, non potest intendere nisi bonum honestum, ergo cum peccata sint opposita diuinæ bonitati, ac honestati, & sint disjunctio creaturæ à summo bono, non habent rationem formalem, sub qua possunt intendi à Deo, sed solum permitti, sine cuius permissione non esset possibile peccatum, ideoque obiectum permissionis diuinæ est solum malum culpæ, intentionis vero solum bonum.

192 Instas iterum: negatio prædestinationis est mala moraliter, & tamen est volita à Deo. Nego primam partem antecedentis, in qua negatio prædestinationis sumitur pro negatione volitionis negantis auxilium, quod præuisum fuit efficax. & distinguo secundam partem, negatio prædestinationis est volita à Deo secundum vnā partem, sci-

licet collationem auxilij, quod denominatur inefficax concedo, secundum omnia, quæ dicit, nempe secundum inefficaciam nego, quia Deus ex dictis, vult dare auxilium, quod præuidit inefficax, non intendendo inefficaciam, imo intendens oppositum, cum potius vellet quantum est de se, vt auxilium collatum esset efficax, & coniunctum, quam disiunctum à sancta operatione.

193 Et hinc deduco rationem discriminis, cur possit Deus permittere peccatum Petri ad bonum inde eliciendum; non vero Petrus velle, & intendere permissionem sui peccati, etiamsi ex eo videat sequuturum bonum totius vniuersi, deduco inquam, quia Petrus semper intenderet maius malum sibi, quam sit bonum sibi illud bonum redundans in totum vniuersum, iuxta illud Christi, *quid prodest homini, si vniuersum mundum lucretur, anime vero sue detrimentum patiatur.* contra vero cum Deus mere permittens peccatum, deducit maius bonum, quam

quam non sit malum permissum in Petro, ideo potest Deus permittere peccatum Petri, non vero ipse Petrus. Dices non potest permitti maius malum propter minus bonum, sed culpa grauis reprobatorum est malum longe maius, quam non sit bonum gratiæ, & gloriæ prædestinatorum, ergo non potest permittere malum peccati, quod est maius propter bonum, quod est minus. Distinguo maiorem, culpa grauis reprobatorum est maius malum respectu peccantis, à quo committitur, & est minus bonum respectu eiusdem, concedo, est maius malum respectu communitatis, quam non sit bonum resultans in eandem communitatem, nego. Et retorqueo argumentum; si bonum quod elicit Deus ex permissione peccati, comparetur cum malo peccati permissi, illud bonum est maius, utpote manifestans plurima attributa diuina, nempe iustitiæ erga peccatores, & misericordiæ erga prædestinatos; hoc vero malum est minus; ergo datur in
 Deo

Deo sufficiens motiuum permittendi peccatum, alioquin, vt supra intuli, esset impossibile peccatum, in creatura, & consequenter potentia peccandi, quæ non ordinatur ad actum impossibilem.

194 Dices secundo potest Deus velle, & intendere permissionem peccati, quin intendat peccatum, vel peccet, ergo etiam si creatura intendat permissionem peccati alieni, non ideo intendit peccatum, & peccat. Nego consequentiam; quia creatura ideo peccat, quia tenetur ex charitate non procurare malum alterius, imo & illud impedire, quando commode potest, vt dixi in tr. de charit. at Deus, vt supremus Dominus potens conferre creaturis liberis potentiam liberam vertibilem, ac relinquere earundem arbitrio, vt se vertant potius in amplexum boni inhonesti, quam honesti, vel è contra, ideo non tenetur lege charitatis ad impediendum malum vsum talis potentia.

195 Sed quæres i. quomodo
quis

quis debet se gerere circa volitiones
 Dei permissiuas proprii peccati.
 Respondeo debere quantum est de
 se desiderare, & orare Deum, ne per-
 mittat illum labi in peccatum. Quæ-
 res 2. Quid agendum ab eo, cui
 Deus reuelauit propriam reproba-
 tionem, non per modum reuelatio-
 nis comminatoriæ, sed absolutæ,
 quam de potentia ordinaria impos-
 sibilem putat S. Bonauentura, possi-
 bilem vero de potentia extraordina-
 ria existimat Vasquez 1. 2. disp. 72.
 cap. 3. Respondeo data per possi-
 bile, vel impossibile huiusmodi re-
 uelatione absoluta, non posse petere
 reuocationem diuini decreti, quia
 peteret aliquid chimæricum, nempe
 frustrationem voluntatis diuinæ, nec
 iuste indignari contra Deum, qui
 ex vna parte nullam ex reprobatio-
 ne, eiusque reuelatione infert ho-
 mini iniuriam, & iniustitiam, cum
 iuste possit reprobare peccatorem,
 & hanc reprobationem reuelare, ex
 altera vero non tenetur exercere
 nouum actum misericordiæ, alio-
 quin